

לזה הסכימו לא רק מרבית השוטרים, גם האזרחים, קרבנות של גניבות שמבצעות לא נתפסו לעולם.

הווי

הדב זכרם התימנים

לפני 35 שנה ראה צבי אהרונובסקי, ברוסיה, כיצד אדם חולה נשית משלם לצועני כסף כדי שהלה ירקיד את הדב שלו על גבו הכואב. אהרונובסקי, שהיה אז שחקן צעיר (19) בלהקה רוסית, לגלג על האיש הבער אשר, תחת ללכת אל רופא, העדיף לשכב מחת לכפות הדב (שהיה, אמנם, חסר שנים). מאז זרמו מים רבים מן החלגה לים הכספי ומן הירקון לים התיכון. אהרונובסקי עלה ארצה, נטש את הבמה והיה לפקיד ממשלתי. את מקרה הדב לא זכר עד אשר, לפני שלש שנים, לקה במחלת הנשית. הוא סנה לרופא, אולם, כרגיל במקרים כאלה, לא הועילו לו תרופות, מסויים פשוטים וחשמליים, קרנים קצרות מכל הסוגים. אהרונובסקי גואש מ רוסאיו, מצבו הלך ורע. בשבועות האחרונים לא יכול אף להתכופף כדי לקשור את שרוכי נעליו.

האשה טפסה על גבו, השמש התימני של המשרד בו עבד ראה בכאביו, יעץ לו עצה. האיש צחק לראשונה לעצה. שגראתה לו תמימה ביותר, אך לבסוף קבלה, מתוך יאוש.

כך אירע שבשבוע שעבר מצא את עצמו הפקיד בעל התרבות האירופית דופק על דלתה של יונה בניה, באחת ממטאות כרם התימנים התלאביבי.

יונה (70) מצומקת, רוה, לבושת סמרטוטים וחסרת שנים, הבינה מיד לרצונו של האיש, הצביעה לעבר אחת משלש הספות שבחדר, צווחת עליו להתפשט.

האיש שהבחין, גם באור העיניים שבחדר, כי הספות לא הצטיינו בנקיון, עמד לסרב. אבל כאב הנשית אשר במותניו המריץ אותו להכנע.

עוד הוא מבקש לעצמו מצב שכיבה נוח על בטנו, והאשה טפסה על גבו, החלה ללוש אותו. אהרונובסקי חש בכאב עצום. צעקות מחרידות נתמלטו מפיו, מלאו את שוק ה' כרמל הסמוך, גרמו להתקהלות אנשים שחש- בו, כי קטטה, חזון נפרץ באותה סביבה, פרצה.

האחת ששמרה על קור רוח, היתה התימניה הזקנה. לאחר שגמרה ללוש את גבו הכואב של אהרונובסקי, הניחה עליו כד חרס גדול שחומם קודם לכן על האש. לאחר מכן עטפה את מותניו בסמרטוטי צמר ובקשה את שכ- רה: ישלם לה כאות נפשו, אבל לא פחות מ- 100 פרוטה.

לאחר העניו המכאיב חזר צבי אהרונובסקי לביתו. בלילה, לפני לכתו לישון, התכופף כדי להתיר את שרוך נעליו. הכיפוף היה מהיר, זריז ועמוק. הנשית נעלמה.

רגה ראשונה שהביאו אתם את אמנותם מחוץ לארץ, פועלים בין תקופת מאסר אחת לשנייה. מוכרים היטב במשטרה, המנסה לתפוס אותם בשעת מעשה. לפעמים היא מצליחה. שלשה פורצים שהצליחה לתפוס לאחר גל הפשעים שעבר על תלאביב בשבוע שע- בר היו: יעקב ויזור, מרדכי קרדוש משה מקוקי.

האם פה גר חלף צמזן? שאל במבטא הונגרי גבר לבוש חדר את עקרת הבית, באחת הדירות בשדרות בן ציון, תלאביב. משנענה בשלילה בקש את סליחתה, הלך כלעומת שבא. כאשר נכנס אותו אדם לבית סמוך והתדפק על דלתות כל הדירות, נעצר על ידי המשטרה שהכירה באיש את יעקב ויזור, חברו, מרדכי קרדוש, שעמד על המש- מר לפני הבית, נעצר גם הוא. ברשות השניים נמצאו מספר מכשירי פריצה, זוג גרבים. הגריבים שמשו במקום כסיות, להמנע מהי- בעת סימני אצבעות.

שיטת העבודה של הווג הוא פשוטה, יערי לה: הם מצלצלים בדלת, במקום שבו אינם נענים, הם יודעים כי שם אפשר לפרוץ לדירה. אם פותחים את הדלת בפניהם, הם

שילאנסקי משתעמם. עידי תמיר טען כי אי-מילוי צו בית-המשפט העליון הוא בזיון בית דין, ולא סתם בית דין, כי אם בזיון המוסד המשפטי הגבוה ביותר במ- דינה, שאל את בית המשפט מה בדעתו לעשות.

השופט העליון יצחק אולשן, הרגיש עצמו נפגע: "לא כבודנו הפרטי נפגע כאן. הס- כנה היא רצינית הרבה יותר, סכנה לשלטון המשפט במדינה. דלתות בתי הסוהר פתוחות לרוחה לכל פקיד ממשלתי שלא ימלא את הוראות בית-המשפט ולו גם יהיה זה פקיד גבוה ביותר".

הפקיד הממשלתי, במקרה זה, ד"ר אברהם פורת, הופיע באחור שעה. שאל השופט: "ממתי מחכה בית המשפט לפקידים ממשל- תיים?" ד"ר פורת הסביר כי למעשה, אין הוא אחראי עוד לנעשה בחטיבת התעשיות הקלות, האחראי עכשיו הוא צבי ליימן.

בית המשפט צייה על ליימן לבוא מיד ולגמק את מעשיו, מנע ממנו אפשרות להש- תמט אתתן השוכה. ליימן עמד במצב נוח מאד. הוא לא היה בעיר. שאל השופט העליון שלמה זלמן חישין: "האם הוא מחוץ לעיר

יחסית, של רחוב הנביאים ושדרות חי', קולטו בה תחנה. איגוד בעלי המוניות, שבו שולטים הנהגים הותיקים, נודעו, דרש את הרוקת התחנה החדשה למקום נידח יותר, בטענה כי אחרת תופרע עבודתם של עובדי תחנת הבימה. עיריית תלאביב, היודעת יפה כי נהגי תחנת הבימה מוכנים לקבל חברים חדשים בתנאי שישלשלו דמי מפתח מת- אימים, סרבה לקבל את הטענה, קבעה במקום החדש את שלט התנועה המעיד על המצאה של תחנת מוניות.

נהגי המוניות הותיקים החליטו לשבות. אבל, בראותם כי שביחתם האחרונה, שנמ- שכה שעות ספורות בלבד, לא עשתה אלא רושם קטן ביותר, השביתו את מוניותיהם בלבה של העיר, בהחוב אלנבי, גרמו בכך לפסק תנועה שאינו ניתן לחידרה. השמוש באלמוות שקטה זו לא הועיל. ראש העיר שלח את המשטרה וזו פורה את הנה- גים ואת המוניות.

אמר נהג מוניית ותיק: "עוד נשוב לדבר בענין זה, לא נרשה שהעירייה תעשה בתל- איבי כבתוך שלה".

הם לא קראו בעתון

הפרסום היה רחב. כל עתוני הארץ הרפיו מודעות בהן בושר לקהל הרחב כי זו הדי- לית לכפר על עוונותיו בשטח חוסר הגמס, להתייחס להמוני נוסעיו באדיבות, לא שכח להזכיר להם כי גם הנוסע חייב בגמסו כל- פי הנהג. אולם עד מהרה התברר כי מרבית נהגי זן אינם קוראים עתונים.

משפט

בית הסוהר מחכה

28 יצרני מוקרים הרגישו עצמם מקופחים בחלוקת חומר גלם; הם סברו שהמשביר המרכזי קבל גם את החלק המגיע להם, מקרה לא בלתי רגיל במשק המדינה. היצרנים סרבו להכנע, מסרו הצהרה בשבועה לבית המשפט, דרשו לתקן את המעוות. באגף התעשייה הקלה ענה להם ד"ר שמואל לויין כי אין בידו להושיע - המשביר המרכזי חזק גם ממשרד המסחר והתעשייה.

היצרנים העקשנים סרבו בכל זאת להכנע, פנו לעידי שמואל תמיר, אשר הגיש בקשה לצו על תנאי נגד שר המסחר והתעשייה, שרת העבודה, מנהל אגף התעשייה הקלה במשרד המסחר והתעשייה, שלשה מנהלי מד- לקות באותו אגף. תמיר דרש מבית המשפט שיצוה להשיב מדוע מפלים לרעה את 28 היצרנים ואם אין נמוק להפלייה - לבטלה. שרר בכית-הדין. חוז מן הדיון עצמו קבע משפט זה תקדים אחר: שופטי בית המשפט העליון ועורכי הדין הרשו לפשוט את גלימותיהם. כיון שהדיון התנהל בחודש אוגוסט ובירושלים שרר, באותו יום, שרב כבו.

פרקליט המדינה, ארויין שימרון, התחייב לספק, תוך ימים מספר, כמות חומר-גלם ליצרנים אשר תסיק לייצור 2,200 ארונות קרה. הצו נגד השרים בוטל, אך בית המשפט השאיר צוה בייניים נגד מנהלי המחלקות, באם לא יעמדו בהתחייבותם.

עברו חודשים מספר. פקיד בשם משה שייף, מחטיבת התעשייה הקלה במחוז תלאביב, הר- דיע ליצרנים כי ידוע לו על הצו אך אין בדעתו לספק את חומר הגלם. תבורת 28 העקשים, פנתה לבית המשפט העליון, הודיעה על אי מילוי הצו.

1000 2

שביתת המוניות בתל אביב

אמנם פחות, אבל עדיין מספיק

שואלים שאלה חסרת תשובה, מודים בגמסו רב, מסתלקים. כאשר נתקלו קרדוש ויזור, המכירים יפה את כללי משחק השוטרים והגנבים, בשוט- רים, הייכו לעבר אנשי החוק, גלשו אליהם עד לתחנה הקרובה.

"אילו ידעתי", באותו ערב נתפרסם גם משה מקוקי, פורץ יליד רומניה, לאחר שחדר לדירה ברחוב רופין 29, החליט שלא כדאי להסתכן עוד. ליד פנס דחוב הוציא שערן זהב שגנב מן הדירה, בדק אותו בסקרנות. סקרנות דומה הראה גם הסמל פסח קרייז בר, מחלקת החקירות של המשטרה, שראה את הגנב, אסר אותו.

כאשר ספר הסמל למקוקי כי בעלי הדירה נמצאים באיטליה, ענה הפושע: "אילו ידעתי, הייתי נשאר ולן בה, ואז - כלל לא הייתם תופסים אותי. רק מזלכם הוא שגלכדתי."

לצרכי מפשט זה? המשך הדיון נקבע לש- בוע זה; על ליימן יהיה להופיע ולגמק מע- שיו, או למלא אחר צווי בית המשפט ולחלק את חומר הגלם ליצרנים, אשר בינתיים כבר אינם זקוקים לחומר הגלם. הברירה השלי- שית, כמובן, היא: להאסר על בזיון בית-דין, הסביר תמיר, שהפך תובע, לשימרון, ש- הפך סניגור, בשיחתם במסדרונות בית המש- פט: "דב שילאנסקי מתלונן שאין לו עם מי לשוחח בבית הסוהר. האסירים אינם עומדים על רגה תרבותית גבוהה, יש לראווג לחברה שתתאים לו יותר."

פקידי הממשלה לא הראו כל סימני הערכה למחמאות העורר-דין.

פשעים

מקוקי הפורץ

מה מספר הפורצים המקצועיים הפועלים מדי לילה בתלאביב? השיבה המשטרה: בערך 50. פושעים אלה, בהם מומחים ממד-

הארץ
בשעות הבוקר של 26.13.51 ירה הנאשם בפועל... (חזרות).
שמואל פורוחובניק, תלאביב
השנה היתה מעוברת?
אם בריטניה תעודד התיבשות יהודית בארץ ישראל... (העולם הזה).
תמר פלאי, תלאביב
רבקה גושן, עתלית
מה, עוד פעם?

